

Arrest

nr. 188 938 van 26 juni 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 15 maart 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 maart 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 april 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 11 mei 2017.

Gelet op de beschikking van 24 mei 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 juni 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. TERMONIA verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van haar onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als

vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekster haar huidige tweede asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van haar vorige, eerste asielaanvraag heeft uiteengezet, namelijk problemen in en een vrees ten aanzien van Somalië.

Verzoeksters eerste asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 178 026 van 21 november 2016 omdat haar voorgehouden Somalische nationaliteit (en afkomst uit Mogadishu) niet aannemelijk is.

Ter ondersteuning van haar huidige tweede asielaanvraag legt verzoekster bijkomende verklaringen af en een DNA-test neer waaruit met 99,99% waarschijnlijkheid blijkt dat zij de moeder is van H.A.A.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsoverend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoeksters vorige asielaanvraag bij 's Raads arrest nr. 178 026 van 21 november 2016 werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door haar ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoekster naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die haar geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoekster niet aantoot in haar land van herkomst, welk dan ook, persoonlijke problemen te hebben (gekend).

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komt dan het beknopt uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de

gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, vormt de door haar neergelegde DNA-test (Administratief dossier, stuk 11 'Documenten) waaruit met een waarschijnlijkheid van 99,9999992% blijkt dat zij de biologische moeder is van H.A.A., welke blijkens de bij het verzoekschrift gevoegde beslissing van het Commissariaat-generaal begin 2009 de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend omwille van het willekeurig geweld in het geval van een binnenlands gewapend conflict in Centraal- en Zuid-Somalië, geen begin van bewijs van haar voorgehouden Somalische nationaliteit en afkomst.

De vaststelling dat verzoekster de biologische moeder is van H.A.A., wiens verklaarde Somalische nationaliteit door de commissaris-generaal bij voormelde beslissing van 2009 (voor waar) werd aangenomen, wijzigt niets aan en vermag geen afbreuk doen aan het gegeven dat, zoals in het kader van verzoeksters vorige asielaanvraag bij Raads arrest nr. 178 026 van 21 november 2016 op goede gronden werd vastgesteld, aan verzoeksters voorgehouden nationaliteit van en herkomst uit Somalië geen geloof kan worden gehecht.

In het kader van voornoemd arrest werd dienaangaande o.a. het volgende vastgesteld:

“Verweerder acht de Somalische nationaliteit en afkomst uit Mogadishu van verzoekster niet aannemelijk en dit omwille van verzoeksters lacunaire verklaringen aangaande onder meer haar directe leefomgeving, haar minieme tot onbestaande kennis van het Somalisch clansysteem en het feit dat de voorgehouden ouderband tussen verzoekster en de heer H.A.A. niet kan overtuigen. De Raad kan deze overtuiging volgen rekening houdend met het kwetsbaar profiel van verzoekster als oudere dame die analfabeet is. Verzoekster werd uitvoerig ondervraagd op het gehoor van 8 juni 2016 en verweerder heeft daarbij op afdoende wijze getracht vragen te stellen die direct aansluiten bij de voorgehouden leefwereld van verzoekster. Verzoekster stelt gewoonnd te hebben aan de grote markt van Wadajir en er ook gewerkt te hebben als verkoopster van tomaten en brandhout. Verzoekster bevestigt dat er veel moskeeën zijn en dat zij moslim is, maar kan geen naam van een moskee noemen. Ze blijkt evenmin in staat te beschrijven wat er in de buurt van haar huis ligt. Verzoekster kan zelfs niet bij benadering uitleggen hoe ze van haar huis naar de school van haar zoon, neef en nichtje die ze onder haar hoede had, ging. Verzoekster kon ook geen enkele naam noch clan geven van de mensen van wie ze waren inkocht. De prijzen van bloem en suiker schat verzoekster volledig verkeerd in nu het door haar opgegeven bedrag 9000 tot 10.000 Somalische shilling verschilt van de informatie gevoegd in het administratief dossier. Verzoekster bevestigde nochtans dat zij suiker en bloem kocht. Waar verweerder stelt dat verzoekster een minieme tot onbestaande kennis heeft van het clansysteem, vindt dit eveneens steun in het administratief dossier. Zo antwoordt verzoekster niet te weten wat clanoudsten zijn, kan ze de grote clanfamilies niet geven en stelt ze niets te weten van de Hawiye, waartoe nochtans haar clan, de Da'ud behoort. De Raad hecht eveneens groot belang aan het feit dat verzoekster niet op de hoogte blijkt te zijn van een grote hongersnood die, volgens de info in het administratief dossier, in 2011 heeft plaats gevonden in Somalië en ook in Mogadishu, maar zij enkel op de hoogte is van een hongersnood 20 jaar geleden. Verzoekster kan niet zeggen wat de officiële taal van Somalië is en kan ook geen enkel dialect opnoemen. Verzoekster onderneemt noch in het verzoekschrift, noch ter zitting enige poging om deze flagrante onwetendheden te verklaren. De Raad stelt eveneens vast dat verzoekster gedurende het hele gehoor een bijzonder defensieve houding aannam bij het beantwoorden van alle vragen die betrekking hadden op haar afkomst. Verzoekster was niet ter zitting in persoon aanwezig, zodat zij ook die gelegenheid niet heeft benut om de Raad alsnog van de Somalische nationaliteit of de afkomst uit Mogadishu te overtuigen. Waar verzoekster stelt dat zij als alleenstaande vrouw niet kan geacht worden een clankennis en kennis over de verschillende delen van de stad Mogadishu te bezitten, volgt de Raad niet. Op basis van de informatie in het administratief dossier blijkt dat de clanstructuur in de Somalische context bijzonder belangrijk is. Ook al mag geen overdreven kennis van de clanstructuur vereist worden, dan nog is het in casu bijzonder flagrant dat verzoekster niet weet wat clanoudsten zijn, welke grote clanfamilies in Somalië voorkomen en ze stelt niets te weten van de Hawiye, waartoe nochtans haar clan, de Da'ud behoort. Verweerder heeft in casu de lat laag gelegd bij de ondervraging over de directe buurt rond de Suuqa Weyn, de grote markt, waar verzoekster beweert zeer lang (bijna 40 jaar) gewoonnd te hebben, maar zij bleek inderdaad bijzonder weinig te kunnen zeggen.”

De door verzoekster in het kader van onderhavige asielaanvraag neergelegde DNA-test is niet van aard en verzoekster brengt voor het overige geen nieuwe feiten of elementen aan die vermogen aan het gezag van gewijsde van voormeld arrest te tornen.

Daargelaten of verzoekster al dan niet in het verleden enige tijd in Somalië zou hebben verbleven (en er zou zijn bevallen van A.A.H.), vormt de neergelegde DNA-test geen bewijs van haar verklaarde

Somalische nationaliteit en herkomst. Uit de DNA-test blijkt geenszins en kan niet worden afgeleid dat verzoekster, zoals zij bij haar eerste asielaanvraag verklaarde en waarin zij tot op heden bij haar huidige tweede asielaanvraag volhardt, de nationaliteit heeft van, geboren is in en haar hele leven lang tot haar vertrek in 2015 naar België (oftewel meer dan 60 jaar) in Somalië zou hebben gewoond en geleefd, verklaringen welke bij voormeld arrest niet aannemelijk en ongeloofwaardig werden bevonden.

In de bestreden beslissing wordt overigens ook pertinent opgemerkt dat verzoekster niet hard kan maken dat zij lange tijd bij haar/samen met haar zoon A.A.H. zou hebben gewoond, gelet op de bij de eerste asielaanvraag vastgestelde discrepanties tussen hun verklaringen.

Dat verzoekster de biologische moeder is van A.A.H., zoals zij verklaart en uit de neergelegde DNA-test blijkt, wordt niet betwijfeld, doch hieruit blijkt niet en verzoekster slaagt er niet in met concrete en valabele elementen aannemelijk te maken dat zij de nationaliteit heeft van en afkomstig is uit Somalië. De loutere biologische afstammingsband vormt geen begin van bewijs van verzoeksters voorgehouden Somalische nationaliteit. Het is geenszins zonder meer uitgesloten, doch perfect mogelijk dat een van dan wel beide ouders niet dezelfde en/of nog een andere nationaliteit heeft/hebben dan hun kind(eren).

De Raad wijst erop dat de overheid, bevoegd om over een asielaanvraag te beslissen, in de eerste plaats dient na te gaan of degene die zich vluchteling verklaart werkelijk afkomstig is uit/de nationaliteit heeft van het land dat hij beweert te zijn ontvlucht. Indien de asielzoeker verklaringen aflegt waaruit geconcludeerd moet worden dat hij niet aannemelijk maakt afkomstig te zijn van de plaats/regio/land die hij voorhoudt te zijn ontvlucht, maakt hij door zijn eigen toedoen elk onderzoek en correcte beoordeling van zijn eventuele nood aan internationale bescherming onmogelijk. De Raad benadrukt in dit verband dat van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijs mag verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoekster dat zij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van haar identiteit, leefwereld en asielrelaas. Zoals eerder werd vastgesteld, vertelde verzoekster niet de waarheid over haar werkelijke nationaliteit(en) en verblijfplaats(en) voor haar vertrek naar België in weerwil van de plicht tot medewerking die op haar rust. Verzoekster draagt zelf de volledige verantwoordelijkheid voor het bewust afleggen van valse verklaringen tijdens de gehoren. Door haar gebrekkige medewerking dienaangaande, verkeert zowel de commissaris-generaal als de Raad in het ongewisse over waar verzoekster voor haar aankomst in België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen zij haar land van herkomst verliet. Het belang van de juiste toedracht over deze periode kan niet genoeg benadrukt worden. Het betreft immers de plaats en de tijd waar verzoekster de bron van haar vrees situeert. Het is eveneens van essentieel belang voor het onderzoek van de subsidiaire bescherming. Het betreft immers het land van herkomst in functie waarvan het risico op ernstige schade wegens willekeurig geweld zal onderzocht worden. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van het relaas raakt, te verzwijgen maakt verzoekster bijgevolg zelf het onderzoek onmogelijk naar een eventuele gegronde vrees voor vervolging die zij mogelijk koestert, of een reëel risico op ernstige schade dat zij mogelijk zou lopen.

In tegenstelling tot wat verzoekster op algemene wijze voorhoudt, wordt door de commissaris-generaal wel degelijk en afdoende rekening gehouden met de in het kader van onderhavige asielaanvraag neergelegde document, met name de DNA-test, en de door haar afgelegde verklaringen.

Betreffende verzoeksters verwijzing naar rechtspraak van de Raad dient erop te worden gewezen dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreft individuele gevallen en heeft geen precedentwaarde die bindend is. Elke asielaanvraag dient, zo dient te worden benadrukt, op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt.

5. Bijgevolg lijkt verzoekster geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 27 april 2017, voert verzoekende partij aan dat zij thans een DNA-test voorlegt waaruit blijkt dat zij de biologische moeder is van een jongeman aan wie de commissaris-generaal de subsidiaire bescherming toekende op basis van zijn afkomst uit Somalië. Verzoekende partij stelt dat het niet redelijk is dat aan haar Somalische afkomst nog steeds wordt getwijfeld omdat zij niet accuraat kon antwoorden op vragen over Somalië. Verzoekende partij meent dat zij recht heeft op de subsidiaire bescherming en zij vraagt dan ook de hervorming van de bestreden beslissing.

Waar verzoekende partij aanhaalt dat het niet redelijk is dat aan haar Somalische afkomst nog steeds wordt getwijfeld omdat zij niet accuraat kon antwoorden op vragen over Somalië, wijst de Raad op de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: *“De vaststelling dat verzoekster de biologische moeder is van H.A.A., wiens verklaarde Somalische nationaliteit door de commissaris-generaal bij voormelde beslissing van 2009 (voor waar) werd aangenomen, wijzigt niets aan en vermag geen afbreuk doen aan het gegeven dat, zoals in het kader van verzoeksters vorige asielaanvraag bij Raads arrest nr. 178 026 van 21 november 2016 op goede gronden werd vastgesteld, aan verzoeksters voorgehouden nationaliteit van en herkomst uit Somalië geen geloof kan worden gehecht.*

In het kader van voornoemd arrest werd dienaangaande o.a. het volgende vastgesteld:

“Verweerder acht de Somalische nationaliteit en afkomst uit Mogadishu van verzoekster niet aannemelijk en dit omwille van verzoeksters lacunaire verklaringen aangaande onder meer haar directe leefomgeving, haar minieme tot onbestaande kennis van het Somalisch clansysteem en het feit dat de voorgehouden ouderband tussen verzoekster en de heer H.A.A. niet kan overtuigen. De Raad kan deze overtuiging volgen rekening houdend met het kwetsbaar profiel van verzoekster als oudere dame die analfabeet is. Verzoekster werd uitvoerig ondervraagd op het gehoor van 8 juni 2016 en verweerder heeft daarbij op afdoende wijze getracht vragen te stellen die direct aansluiten bij de voorgehouden leefwereld van verzoekster. Verzoekster stelt gewoond te hebben aan de grote markt van Wadajir en er ook gewerkt te hebben als verkoopster van tomaten en brandhout. Verzoekster bevestigt dat er veel moskeeën zijn en dat zij moslim is, maar kan geen naam van een moskee noemen. Ze blijkt evenmin in staat te beschrijven wat er in de buurt van haar huis ligt. Verzoekster kan zelfs niet bij benadering uitleggen hoe ze van haar huis naar de school van haar zoon, neef en nichtje die ze onder haar hoede

had, ging. Verzoekster kon ook geen enkele naam noch clan geven van de mensen van wie ze waren inkocht. De prijzen van bloem en suiker schat verzoekster volledig verkeerd in nu het door haar opgegeven bedrag 9000 tot 10.000 Somalische shilling verschilt van de informatie gevoegd in het administratief dossier. Verzoekster bevestigde nochtans dat zij suiker en bloem kocht. Waar verweerder stelt dat verzoekster een minieme tot onbestaande kennis heeft van het clansysteem, vindt dit eveneens steun in het administratief dossier. Zo antwoordt verzoekster niet te weten wat clanoudsten zijn, kan ze de grote clanfamilies niet geven en stelt ze niets te weten van de Hawiye, waartoe nochtans haar clan, de Da'ud behoort. De Raad hecht eveneens groot belang aan het feit dat verzoekster niet op de hoogte blijkt te zijn van een grote hongersnood die, volgens de info in het administratief dossier, in 2011 heeft plaats gevonden in Somalië en ook in Mogadishu, maar zij enkel op de hoogte is van een hongersnood 20 jaar geleden. Verzoekster kan niet zeggen wat de officiële taal van Somalië is en kan ook geen enkel dialect opnoemen. Verzoekster onderneemt noch in het verzoekschrift, noch ter zitting enige poging om deze flagrante onwetendheden te verklaren. De Raad stelt eveneens vast dat verzoekster gedurende het hele gehoor een bijzonder defensieve houding aannam bij het beantwoorden van alle vragen die betrekking hadden op haar afkomst. Verzoekster was niet ter zitting in persoon aanwezig, zodat zij ook die gelegenheid niet heeft benut om de Raad alsnog van de Somalische nationaliteit of de afkomst uit Mogadishu te overtuigen. Waar verzoekster stelt dat zij als alleenstaande vrouw niet kan geacht worden een clankennis en kennis over de verschillende delen van de stad Mogadishu te bezitten, volgt de Raad niet. Op basis van de informatie in het administratief dossier blijkt dat de clanstructuur in de Somalische context bijzonder belangrijk is. Ook al mag geen overdreven kennis van de clanstructuur vereist worden, dan nog is het in casu bijzonder flagrant dat verzoekster niet weet wat clanoudsten zijn, welke grote clanfamilies in Somalië voorkomen en ze stelt niets te weten van de Hawiye, waartoe nochtans haar clan, de Da'ud behoort. Verweerder heeft in casu de lat laag gelegd bij de ondervraging over de directe buurt rond de Suuqa Weyn, de grote markt, waar verzoekster beweert zeer lang (bijna 40 jaar) gewoond te hebben, maar zij bleek inderdaad bijzonder weinig te kunnen zeggen.”

De door verzoekster in het kader van onderhavige asielaanvraag neergelegde DNA-test is niet van aard en verzoekster brengt voor het overige geen nieuwe feiten of elementen aan die vermogen aan het gezag van gewijsde van voormeld arrest te tornen.” Verzoekende partij werpt geen ander licht op deze vaststellingen.

Waar verzoekende partij poneert dat zij thans een DNA-test voorlegt waaruit blijkt dat zij de biologische moeder is van een jongeman aan wie de commissaris-generaal de subsidiaire bescherming toekende op basis van zijn afkomst uit Somalië, wijst de Raad op de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: “Daargelaten of verzoekster al dan niet in het verleden enige tijd in Somalië zou hebben verbleven (en er zou zijn bevallen van A.A.H.), vormt de neergelegde DNA-test geen bewijs van haar verklaarde Somalische nationaliteit en herkomst. Uit de DNA-test blijkt geenszins en kan niet worden afgeleid dat verzoekster, zoals zij bij haar eerste asielaanvraag verklaarde en waarin zij tot op heden bij haar huidige tweede asielaanvraag volhardt, de nationaliteit heeft van, geboren is in en haar hele leven lang tot haar vertrek in 2015 naar België (oftewel meer dan 60 jaar) in Somalië zou hebben gewoond en geleefd, verklaringen welke bij voormeld arrest niet aannemelijk en ongeloofwaardig werden bevonden.

In de bestreden beslissing wordt overigens ook pertinent opgemerkt dat verzoekster niet hard kan maken dat zij lange tijd bij haar/samen met haar zoon A.A.H. zou hebben gewoond, gelet op de bij de eerste asielaanvraag vastgestelde discrepanties tussen hun verklaringen.

Dat verzoekster de biologische moeder is van A.A.H., zoals zij verklaart en uit de neergelegde DNA-test blijkt, wordt niet betwijfeld, doch hieruit blijkt niet en verzoekster slaagt er niet in met concrete en valabele elementen aannemelijk te maken dat zij de nationaliteit heeft van en afkomstig is uit Somalië. De loutere biologische afstammingsband vormt geen begin van bewijs van verzoeksters voorgehouden Somalische nationaliteit. Het is geenszins zonder meer uitgesloten, doch perfect mogelijk dat een van dan wel beide ouders niet dezelfde en/of nog een andere nationaliteit heeft/hebben dan hun kind(eren).” Verzoekende partij weerlegt noch ontkracht deze vaststellingen.

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot de algemene opmerking dat zij recht heeft op de subsidiaire bescherming, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 27 april 2017 opgenomen grond. Zij brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de

zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juni tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS